

Barbora Jeřábková, UČO: 146186

Ani Stendhal, ani Lucien nemohou tedy přijmout „pro jejich způsob cítění příliš nevlídnou“ demokracii, státní zřízení, v němž lidé nemají hodnotu a jsou pouze do počtu. Jako třeba v Americe.

Pokaždé, když jeden nebo druhý sní o překonání Atlantiku, představují si tamní život uprostřed spravedlivých a naprosto rozumných lidí.

Okamžitě jim ale vyvstanou na mysl potíže, které je ve společnosti, kde chybí laskavost a vytříbenost, zachvátí.

Pro oba by bylo ideální, kdyby se spřátelili s republikánstvím své doby a monarchickými mravy doby jiné.

Protože toto pochybné spřátelení uskutečnit nemohou, nezbývá jim než se pokoušet před ním uniknout mimo realitu.

Ani Stendhal, ani jeho hrdina tedy nejdou zlatou střední cestou:

Lucien miluje lid, ale nesnese mezi něj chodit.

Má republikánské srdce, ale jako „Brutus“* se napaňuje se v legitimistických salonech.

Tolik zbožňuje Napoleona, až se mu hnuší despotismus.

Je demokratem, který by nesnesl žít v americké povrchnosti.

Rozpolcená bytost, která svoji rovnováhu nikde nenachází a falešně přibývající rovnováhu buržoazní monarchie z duše nenávidí.

Posun smyslu v komentářích 1, 4, 7, 8 D

*Marcus Junius Brutus – zrádce Caesara